

Obsah

Úvod vydavatelův (Walter Biemel) (15)

První část: Krize věd jako výraz radikální životní krize evropského lidství (27)

- § 1. Existuje vskutku krize věd při jejich stálých úspěších? (29)
- § 2. Pozitivistická redukce ideje vědy na pouhou vědu o faktech.
„Krize“ vědy jako ztráta jejího životního významu (31)
- § 3. Zdůvodnění autonomie evropského lidství novou koncepcí ideje filosofie v renesanci (33)
- § 4. Selhání nové, zprvu úspěšné vědy a jeho nevysvětlený motiv (36)
- § 5. Ideál univerzální filosofie a proces jeho vnitřního rozkladu (38)
- § 6. Dějiny novověké filosofie bojem za smysl člověka (41)
- § 7. Záměr zkoumání obsažených v tomto spise (43)

Druhá část: Vysvětlení vzniku novověkého protikladu mezi fyzikalistickým objektivismem a transcendentálním subjektivismem (47)

- § 8. Původ nové ideje univerzality věd v přebudované matematice (49)
- § 9. Galileiho zmatematizování přírody (51)
 - a) „Čistá geometrie“ (52)
 - b) Základní myšlenka Galileiho fyziky: příroda jako matematické univerzum (56)
 - c) Problém matematizovatelnosti „náplní“ (61)
 - d) Motivace Galileiho pojetí přírody (65)
 - e) Ověřovací charakter základní přírodovědecké hypotézy (69)
 - f) Problém smyslu přírodovědeckého „vzorce“ (70)
 - g) Vyprázdňení smyslu matematické přírodovědy v „technizaci“ (73)
 - h) Předvědecký „přirozený“ svět jako zapomenutý základ smyslu přírodovědy (76)

- i) Osudná nedorozumění jako důsledky nejasnosti o smyslu matematizace (80)
- j) Zásadní význam, který má problém původu matematické přírodovědy (83)
- k) Metodická charakteristika našeho výkladu (84)
- § 10. Vznik dualismu z příkladnosti vládnoucí přírodovědy. Racionalita světa „more geometrico“ (87)
- § 11. Dualismus jako důvod nepostižitelnosti problémů rozumu, jako předpoklad specializace věd, jako základ naturalistické psychologie (89)
- § 12. Povšechná charakteristika novodobého fyzikalistického racionalismu (93)
- § 13. První těžkosti fyzikalistického naturalismu v psychologii: nepostižitelnost výkonné subjektivity (96)
- § 14. Předjímající charakteristika objektivismu a transcendentalismu. Zápolení obou těchto idejí jako smysl novodobých dějin ducha (98)
- § 15. Úvaha o metodě našeho historického způsobu zkoumání (100)
- § 16. Descartes zakladatelem jak novodobé ideje objektivistického racionalismu, tak i transcendentálního motivu, rozbíjejícího tento racionalismus (103)
- § 17. Descartův návrat k „ego cogito“. Vysvětlení smyslu karteziánské epoché (105)
- § 18. Mylná Descartova sebeinterpretace: psychologické zfalšování čistého ego, získaného při epoché (109)
- § 19. Descartův přednostní zájem na objektivismu důvodem mylné sebeinterpretace (112)
- § 20. „Intencionalita“ u Descarta (114)
- § 21. Descartes východiskem obou vývojových linií: racionalismu i empirismu (115)
- § 22. Lockova naturalisticko-gnoseologická psychologie (116)
- § 23. Berkeley. – Psychologie Davida Huma jako fikcionalistická teorie poznání: „krach“ filosofie a vědy (119)
- § 24. Pravý filosofický motiv ukrytý v protismyslu Humovy skepse: otřesení objektivismu (122)
- § 25. „Transcendentální“ motiv v racionalismu: Kantova koncepce transcendentální filosofie (125)
- § 26. Předběžná úvaha o našem vůdčím pojmu „transcendentálna“ (132)

§ 27. Kantova filosofie a filosofie jeho následovníků v perspektivě našeho vůdčího pojmu „transcendentálna“. Úkol kritického vyrovnání (134)

Třetí část: Ujasnění transcendentálního problému a funkce psychologie ve vztahu k tomuto problému (137)

A. Cesta k fenomenologické transcendentální filosofii tázáním počínajícím u bezprostředně daného předvědeckého světa našeho života (139)

§ 28. Nevyslovený Kantův „předpoklad“: samozřejmě platný svět našeho životního prostředí (141)

§ 29. Předvědecký svět našeho života lze zpřístupnit jako říši subjektivních fenoménů ponechaných v „anonymitě“ (149)

§ 30. Nedostatek názorně vykazující metody důvodem Kantových mytických konstrukcí (152)

§ 31. Kant a nedostatečnost tehdejší psychologie. Neujasněnost rozdílu mezi transcendentální subjektivitou a duší (155)

§ 32. Skrytá pravda, která je v Kantově transcendentální filosofii možná obsažena: problém „nové dimenze“. Antagonismus „povrchového“ a „hlubinného“ života (157)

§ 33. Problém „předvědeckého světa našeho života“ jako dílčí problém obecného problému objektivní vědy (160)

§ 34. Expozice problému vědy o předvědeckém světě našeho života (163)

a) Rozdíl mezi objektivní vědou a vědou vůbec

b) Využití subjektivně relativních zkušeností objektivními vědami a věda o nich (165)

c) Je subjektivno ve své relativitě předmětem psychologie? (166)

d) Předvědecký svět našeho života univerzem principiální názornosti, „objektivně pravý“ svět principiálně nenázornou „logickou“ substrukcí (166)

e) Objektivní vědy jako subjektivní výtvořivé zvláštní teoreticko-logické praxe a jako složka plné konkrétnosti předvědeckého světa našeho života (169)

f) Problém předvědeckého světa není dílčí, ale naopak univerzální filosofický problém (171)

§ 35. Analytika transcendentální epoché. Na prvním místě: epoché od objektivní vědy (175)

- § 36. Jak se svět našeho života může stát po epoché od objektivních věd tématem vědy? Zásadní rozlišení objektivně logického apriori od apriori životního světa (178)
- § 37. Formálně nejobecnější struktury předvědeckého světa: věc a svět na jedné, vědomí o věci na druhé straně (183)
- § 38. Dva základní způsoby, jak možno předvědecký svět učinit tématem zkoumání: naivně přirozený přímý postoj a idea důsledně reflexivního zaměření na modality subjektivního způsobu danosti přirozeného světa a jeho objektů (185)
- § 39. Osobitost transcendentální epoché jako totální změny přirozeného životního postoje (190)
- § 40. Těžkosti spojené s pravým smyslem provedení totální epoché. Nebezpečí svodu chápat ji mylně jako postupné vyřazování všech jednotlivých platností (191)
- § 41. Pravá transcendentální epoché umožňuje „transcendentální redukci“ – odkrytí a prozkoumání transcendentální korelace mezi světem a vědomím o světě (194)
- § 42. Konkrétní nárys cest skutečně provedené transcendentální redukce jakožto úloha (196)
- § 43. Charakteristika nové cesty k redukci a její rozlišení od „karteziánské cesty“ (198)
- § 44. Svět našeho života jako téma teoretického zájmu určeného univerzální epoché, která suspenduje realitu věcí kolem nás (200)
- § 45. Danosti smyslového nazírání čistě jako takového v počátečním stadiu konkrétního výkladu (202)
- § 46. Univerzální korelační apriori (204)
- § 47. Naznačení dalších směrů výzkumu: základní subjektivní fenomény kinesteze, proměny platnosti, vědomí horizontového a zespolečnění zkušenosti (206)
- § 48. Každé jsoucno jakéhokoli smyslu a jakéhokoli regionálního okrsku jako index systému subjektivních korelátů (210)
- § 49. Předběžný pojem transcendentální konstituce jako „originálního formování smyslu“. Exemplární omezenost provedených rozborů. Náznak dalších výkladových horizontů (213)
- § 50. Prvé uspořádání zpracovávaných problémů pod tituly: Ego – cogito – cogitatum (217)

- § 51. Úkol „ontologie předvědeckého světa našeho života“ (220)
- § 52. Vynořují se paradoxní nesrozumitelnosti. Nutnost opětovného radikálního zamyšlení (222)
- § 53. Paradox lidské subjektivity: je subjektem pro svět a zároveň objektem ve světě (226)
- § 54. Vyřešení paradoxu (230)
- a) My jako lidé a my jako subjekty v poslední instanci odpovědné za výkony svých funkcí (230)
- b) Já jako pra-já konstituují horizont transcendentálních druhých „já“ jako spolusubjektů transcendentální intersubjektivity, která konstituuje svět (232)
- § 55. Zásadní oprava naší první epoché její redukcí na absolutně jedinečné a v poslední instanci fungující ego (235)
- B. Cesta k fenomenologické transcendentální filosofii z psychologie (239)
- § 56. Charakteristika filosofického vývoje po Kantovi z hlediska zápasu mezi fyzikalistickým objektivismem a neustále znovu se ohlašujícím „transcendentálním motivem“ (241)
- § 57. Osudná roztržka transcendentální filosofie a psychologie (248)
- § 58. Příbuznost a rozdílnost psychologie a transcendentální filosofie. Psychologie jako sféra rozhodování (254)
- § 59. Rozbor obratu z psychologického do transcendentálního postoje. Psychologie „před“ fenomenologickou redukcí a „po“ ní. (Problém „vproudění“) (259)
- § 60. Důvod, proč psychologie selhala: dualistické a fyzikalistické předpoklady (262)
- § 61. Psychologie v napětí mezi objektivisticky filosofickou ideou vědy a mezi empirickým postupem. Neslučitelnost obou směrů psychologického bádání (psychofyzického postupu a „psychologie na základě vnitřní zkušenosti“) (265)
- § 62. Předběžná úvaha o tom, jak je absurdní zásadně stavět duše a tělesa naroveň jako reality: zdůraznění principiálního rozdílu časovosti, kauzality a individuace u přírodní věci a u duše (267)
- § 63. Problematičnost pojmů „vnější“ a „vnitřní zkušenost“. Proč zakoušení tělesné věci v každodenním životě není jako zkušenost o „pouhém subjektivnu“ doposud tématem psychologie? (271)

- § 64. Karteziánský dualismus jako důvod paralelizace. Ve schématu „věda popisná a věda vysvětlující“ má oprávnění jen formálně nejobecnější rys (273)
- § 65. Zkouška oprávněnosti empiricky zdůvodněného dualismu tím, že se vžijeme do faktického postupu psychologů a fyziologů (277)
- § 66. Svět obecné zkušenosti, jeho regionální typika a možné univerzální abstrakce v něm: „příroda“ jako korelát univerzální abstrakce, problém „doplňující abstrakce“ (279)
- § 67. Dualismus zkušenostně zdůvodněných abstrakcí. Další historická působnost empiristické koncepce (od Hobbese po Wundta). Kritika empirismu dat (283)
- § 68. Úkol čistého výkladu vědomí jako vědomí: univerzální problematika intencionality (Brentanův pokus o reformu psychologie) (286)
- § 69. Základní psychologická metoda „fenomenologicko-psychologické redukce“. (První charakteristika: 1. Intencionální vztahování a epoché; 2. Stupně deskriptivní psychologie; 3. Zavedení „nezaujatého diváka“) (289)
- § 70. Těžkosti psychologické abstrakce. (Paradox „intencionálního předmětu“, intencionální prafenomén „smyslu“) (295)
- § 71. Nebezpečí mylného chápání „univerzality“ fenomenologicko-psychologické epoché. Rozhodující význam jejího správného pochopení (299)
- § 72. Poměr transcendentální psychologie k transcendentální fenomenologii jako vlastní přístup k čistému sebepoznání. Definitivní odstranění objektivistického ideálu ve vědě o duši (311)
- § 73. Závěr: Filosofie jako radikální sebeujasnění lidstva, jako sebeuskutečnění rozumu (319)

Doplňující texty (327)

A. Pojednání (329)

Věda o realitách a idealizace. Matematizace přírody (331)

Přírodovědný a duchovědný postoj. Naturalismus, dualismus a psychofyzická psychologie (344)

Krize evropského lidství a filosofie (363)

B. Přílohy (393)

- Příloha I, ke kapitole 9 (říjen 1935) (395)
Příloha II, ke kapitole 9 a (z r. 1936?) (404)
Příloha III, ke kapitole 9 a (413)
Příloha IV, ke kapitole 12 (červen 1936) (438)
Příloha V, ke kapitole 16 (v zimě 1936–1937?) (443)
Příloha VI, ke kapitole 16 (květen 1937) (454)
Příloha VII, ke kapitole 18 (v zimě 1936–1937?) (465)
Příloha VIII, ke kapitole 18 (květen 1937) (469)
Příloha IX, ke kapitole 20 (květen 1937) (473)
Příloha X, ke kapitole 21 (červen 1936) (475)
Příloha XI, ke kapitole 23 (v zimě 1936–1937?) (489)
Příloha XII, ke kapitole 23 (na jaře 1937?) (491)
Příloha XIII, k části III A (na jaře 1937?) (493)
Příloha XIV, ke kapitole 28 (v zimě 1936–1937?) (506)
Příloha XV, ke kapitole 28 (z r. 1936 nebo 1937?) (512)
Příloha XVI, ke kapitole 29 (květen 1937) (518)
Příloha XVII, ke kapitole 33 (v zimě 1936–1937?) (521)
Příloha XVIII, ke kapitole 34 (z r. 1936?) (526)
Příloha XIX, ke kapitole 34 e (v zimě 1936–1937?) (530)
Příloha XX, ke kapitole 39 (20. 6. 1936) (532)
Příloha XXI, ke kapitole 46 (538)
Příloha XXII, ke kapitole 62 (říjen 1935) (541)
Příloha XXIII, ke kapitole 65 (červen 1936) (547)
Příloha XXIV, ke kapitole 73 (září 1934) (551)
Příloha XXV, ke kapitole 73 (na podzim 1934?) (557)
Příloha XXVI, ke kapitole 73 (koncem podzimu 1934) (570)
Příloha XXVII, ke kapitole 73 (v létě 1935) (572)
Příloha XXVIII, ke kapitole 73 (léto 1935) (577)
Příloha XXIX (583)

Jan Patočka, Husserlova Krize evropských věd a její aktuálnost (587)

Jan Patočka, Husserlovo pojetí krize vědy (Poznámky k přednášce) (591)

Ediční poznámka k textům Jana Patočky (Ivan Chvatík) (599)

Poznámka redakce (601)

Rejstřík (602)